

Oh Josephine! /

1889, New Brunswick, New Jersey, Verenigde Staten. In de apotheek van Fred Kilmer stond weer een klant die een koortswerend middel wou. Het begon een patroon te worden.

Patiënten die gered waren door een heelkundige ingreep in het ziekenhuis, kregen koorts en werden ziek zodra ze thuis kwamen. Fred geloofde dat dit kwam door de arts en zijn materiaal. De arts was niet de redder van de patiënt, maar de vijand van de gezondheid. Het was een bijzonder confronterende mening, waar artsen niet over te spreken waren. Toch stond Kilmer niet alleen. Voor hem had Joseph Lister deze visie al uitvoerig uiteengezet op wetenschappelijke conferenties.

En op één van die conferenties zat Robert Wood Johnson, die net het bedrijf van zijn twee broers had verwoegd. De Johnsons zouden zich toeleggen op het maken van steriele kledij en apparaten voor chirurgen. Het was dan ook niet verwonderlijk dat Kilmer bij de drie broers terecht kwam en er uiteindelijk één van hun belangrijkste

hine!

onderzoekers zou worden. Bij een eerste ontmoeting, ging er een vlaag van herkenning door Robert heen. Ze hadden samen op school gezeten, maar nooit met elkaar gepraat. De wereld was toen al klein.

Kilmer werd wetenschappelijk directeur en richtte het eerste commerciële onderzoekslabo op. Visionair en uitvinder als hij was, werd hij de inspiratie voor velen na hem die geloofden in het belang van het wetenschappelijk onderzoek en de betekenis ervan voor de gezondheid van de mens.

Zoals gewoonlijk op vrijdag stond Josephine aardappelen te schillen voor bij de vis. Vis op vrijdag. Het gezin had zo zijn rituelen. En het gebeurde opnieuw. Josephine sneed in haar vinger. Haar man, die onvoorzien thuis was, kwam haar ter hulp. Earl werkte bij een bedrijf dat steriele kledij maakte en had een stuk medische plakband in huis. Hij nam een stuk plakband, plaatste er een stukje katoengas op en kleefde het geheel op de wonde van zijn vrouw. Vervolgens nam hij een groot stuk van de plakband, deed over de hele lengte in het midden katoen op de plakband en bedekte vervolgens het plakkend deel van zijn tape en het gasje met een crinoline, een weefsel gemaakt van paardenhaar. Telkens zijn vrouw opnieuw in haar vingers sneed, kon ze nu een stukje van de voorbereide plakband knippen, de crinoline verwijderen en de pleister op haar wonde leggen. Zijn werkgever vond de vondst van zijn medewerker zo schitterend dat hij besloot deze te commercialiseren. De vinding van Josephine's man werd een wereldwijde hit. De pleister was uitgevonden en werd Band Aid genoemd, een naam bedacht door een andere collega William Kenyon. Ze werkten allemaal voor Johnson & Johnson.

“

Wat mensen bereiken als ze zich

”

gewoon bekommeren om waar ze mee bezig zijn.

Ondertussen had de wereld van de jaren 20 het reizen met de trein ontdekt. Fred Kilmer maakt zich de bedenking dat wie reist zich toch ook moet kunnen verzorgen in geval van een ongeval. En liefst ook steriel. Hij bedenkt een doosje met daarin de pleister van Josephine en nog wat andere spullen, netjes steriel verpakt. Het doosje zou een wereldwijde hit worden. Het verbandkistje is een symbool voor de kracht van mensen. Wat mensen bereiken als ze zich gewoon bekommeren om waar ze mee bezig zijn. Het is geen toeval dat een onderneming met betrokken medewerkers in de Verenigde Staten, zoveel jaren later gelijkgestemde zielen vindt in de Belgische Kempen.

